

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΤΕΟΝ ΚΡΙΣΤΙΑΝ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΔΟΝ ΑΝΤΩΝΙΟ

“Ένα κόκκινο απόγευμα του φθινοπώρου, κάθμασε μπροστά στη «χαθιέντα» (πανδοχείο) του φίλου μου, όταν άξαφνα μās πλησίασε ένα ύπεροχο μαύρο σκυλί:

—“Α! Έχεις πολύ όμορφο σκύλο, Δόν Άντώνιο, είπα στον παιδικά μου με θαυμασμό.

—Ναί... μου άπάντησε εκείνος. Τό έχω πέντε δλόκληρα χρόνια κεντό μου. Είναι ο πιό πιστός σύντροφός μου. Μά κι' εγώ τ' αγαπάω... Μιά φορά κόντεψα να πεθάνω από την πείνα, για να τού σώσω τή ζωή...

Κι' ο Δόν Άντώνιο χαίδεψε τό κεφάλι τού «Νέγκρο», τού έψηνου σκυλιού τού

—“Ε. θυμάσαι αυτή τήν περιπέτεια, παλιή μου σύντροφε; τό ρώτησε.

Κι' έπειτα με κύτταξε μ' ένα χαμόγελο κι' εξακολούθησε:

—“Εδώ και τρία χρόνια, άμύγκο, μιά λητοσυμμορία κατάκλεβε όλο τόν κόσμο, στην περιφέρειά μας. Οι λησταί ήταν καμιά εικοσαριά και δέν άφηναν ήσυχο κανένα πλούσιο γη-ματία, κανένα «χαθιεντήρο», κανένα βοσκό. Έκλεβαν τά ύποστατικά ρήματάν τις «χαθιέντες», άφάνιζαν τά κοπάδια και υκροπούσαν στό πέρασμά τους τή φρίκη, τό αίμα και τό θά-λαστο...

“Ο νομόρχης κατάλαθε κάποτε ότι ήταν καιρός να κυνηγή-τη αυτούς τούς δολοφόνους κι' άργάνωσε ένα μεγάλο καταδιω-κτικό άπόσπασμα. Μά λυπόταν τούς χωροφύλακες και προτι-μούσε να στήση καρτέρι στους ληστές και να τούς πιάση άξα-φνα, δίχως ν' άρσινε πόλεμο άνοιχτό μαζί τους.

“Αυτές, άπόσσο, ή ιστορίες, άγουόντε πάντα κι' εγώ πού από τό φόβο τών ληστών είνα άναβάλει ένα διαστικό ταξείδι μου, θασέθηκα πιά να περιμένω κι' ένα πρωί παράτησα τή «χαθιέν-τα» και τράθηξα για να περάσω από τό θουό και να κατε-βώ άπάντη στον άλλο κύμπο τού Σαρμιέντο.

“Η πρώτη μέρα τού ταξειδιού μου πήγε καλά. Πέρασα τή νύχτα σε μιά «χαθιέντα» ενός φίλου μου και τό πρωί, μόλις θη-κε ο ήλιος, συνέχισα τό δρόμο μου. Έκείνο τό πρωί όμως ο Νέγκρο είχε γίνει άφαντος. Πού, διάβολο, είχε πάει; Παρακά-λεσα, λοιπόν, τό φίλο μου, να τόν κρατήσει στη «χαθιέντα», ό-ταν θα γυρίζε, γιατί δέν είχα καιρό για χάσιμο να κάθουμαι να τόν περιμένω.

“Σε λίγο ήσασθ, ότι ή λητοσυμμορία είχε σφάζει εκείνη τή νύχτα έναν πλούσιο κτηματία κι' είχε ρημάξει τ' άρχοντικό ύ-ποστατικό τού. Έπρεπε λοιπόν να περάσω μιά ώρα άρχίτερα από τό θουό όπου είγε τό λημέρι της, γιατί ποιός ξέρε τί μπορούσε να μοί συμβή, αν έχανα άδικα τις άρες μου...

“Εφυγα, σαν άστραπή, καλλάζοντας, μ' ένα γερό άλογο, και με τό ήλιθασίλευα έστασα στην άρχή ενός μικρού δά-σους τής πλαγιάς. “Ήξερα, ότι τό λημέρι τών ληστών ήταν από τήν άπάντη μεριά και δίχως να διστάσω πήρα ένα μονοπάτι για να θωά άπ' τό δάσος. Τή στιγμή όμως πού περνούσα από ένα ξέφωτο, γεαυτό θράχους, άκουσα μιά έπιταχτική φωνή:

—Ψηλα τά χέρια!

“Τί μπορούσα να κάνω; Είχα πέσει στα χέρια τών ληστών. Πισώ από τούς θράχους ξεπετάχτηκαν άμέσως καμιά δωδε-καριά Μεξικανοί ή' άγρια πρόσωπα, με τό τουφέκι στό χέρι, έτοιμοι να μοί ριζώσουν:

— Δόν Άντώνιο, μου είπε ο Χοζέ Ουρμάγια, ο άρχηγός τους, σε περιμέναμε ναίνης με τό καλό...

Οί σύντροφοί τού κατάλαβαν τήν ειρωνεία τού κι' έσκασαν στα γέλια.

—Τί θέλεις από μένα, Δόν Χοζέ; τόν ρώτησα.

—“Α, τίποτα τό σπουδαίο, Δόν Άν-τόνιο, μου άπάντησε με τήν ίδια ειρωνεία στη φωνή. Να, θέλω να γράψης δυό λε-ξούλες στους δικούς σου, για να μου στεί-λουν, όσο υποοούν πιά νοήγορα, δέκα χιλιάδες πέζος...

— Δέκα χιλιάδες πέζος; φώναξα χλω-μίζοντας.

—“Έχεις γερό κο-μπόδεμα, τό ξέρω, Δόν Άντώνιο, μου ξαναείπε ο ληταρ-χος Χοζέ. Συλλογι-σου λοιπόν κι' άπο-φάσισε...

Και συγχρόνως τρεις άγριοπαί λη-

σταί, έπειτ' από ένα γνέψιμο τού άρχηγού τους, μ' άρπαξαν άπότομα, μ' έδεσαν γερά με χοντρά σχοινιά και με μιά άλυσίδα στη ρίζα ενός μεγάλου δένδρου, κι' ύστερα πή-ραν τ' άλογό μου και κρέμασαν τά χάμουρά τού από τή σέ-λα τού άλόγου τού άρχηγού.

—Θά σ' άφήσω έτσι ως τά εημερώματα, Δόν Άντώνιο, μου είπε κατόπιν ο Χοζέ Ουρμάγια. Έμεις έχουμε τώρα να πάμε να τελειώσουμε κάποια δουλεία. Λένε, ότι ο Δόν Καρμπέρο έ-χει στό ύποστατικό τού μιά μικρή κάσσα γεμάτη χρυσάφι και διαμαντικά. Πάμε λοιπόν να τού πούμε καληπέρα και να τόν ξεροψήσουμε λιγάκι μ' ένα πυρωμένο σίδερο... Τό πρωί όμως, Δόν Άντώνιο, θέλω να έχω τό γράμμα σου για τις δέκα χιλιά-δες πέζος, άλλοιώς τά παιδιά από εδώ θα σε θάλουν σημάδι με τά μαχαίρια τους... Και ή φοβάσαι, δέν θα σε παρατήσου-με τώρα μονάχο... Θα σε φυλάη ο Χουάν, τό πρωτοπαλλάκρο μου...

“Ο Χουάν, ένας σπάσιος κολοσσός με πρόσωπο δολοφόνου, γέλασε σαρκαστικά κι' ήρθε και κάθησε κοντά μου.

“Ο Δόν Χοζέ τότε συγκέντρωσε τή συμμορία τού, πήδηξε πά-νω στ' άλογό τού, και φώναξε δλόχαρος:

—“Εμπρός, άμύγκο, για τό χρυσάφι τού Δόν Καρμπέρο!..

Κι' ή συμμορία γάθηκε σαν άστραπή μέσα στο δάσος.

“Όλη τή νύχτα όπως καταλαβαίνεις, φίλε μου, δέν μόρεσα να κλείσω μάτι. Δέν είχα πιά καμιά έλπίδα... Έπρεπε να πληρώσω τά λύτρα στον Ουρμάγια.

Τά εημερώματα όμως ή συμμορία δέν γύρισε από τό ύπο-στατικό τού Δόν Καρμπέρο. Πέρασε όλη εκείνη ή μέρα κι' όλη ή νύχτα καθώς και τ' άλλο ήμερόνυχο δίχως να φανή! Τήν τρίτη μέρα, ο Χουάν, ο φύλακός μου, μ' άφησε μονάχο και τράθηξε άνησυχος για να μάθη τί είχαν άπογίνει οί σύντροφοί τού. Μά δέν γραιζόταν και μεγάλη έξυμνάδα για να τό κατα-λάβη κανείς. “Ο Χοζέ με τούς συντοφούς τού θα είχαν πέσει δίχως άλλο στο καρτέρι πού τούς είχαν στήσει οί χωροφύλακες.

Τό μεσημέρι, λοιπόν, εκεί πού περίμενα μ'άγωνία τό γυρισμό τού άγριου Χουάν, είδα να επετιέται από μιά θιμωνιά ένα μαύρο ζώο. “Ήταν ο Νέγκρο! “Άρνια να γαυγίη δλόχαρος, να μου γλύφη τά χέρια κι' έπειτα εσαπλώθηκε κοντά μου σαν ναθέλε να με προστατεύη από κάθε κίνδυνο.

“Υστερα από μιά ώρα, όταν γύρισε με κατεβασμένα μούτρα ο Χουάν, ο Νέγκρο τινάχθηκε άμέσως και τού έδειξε τά δόν-τια του. “Ο ληστής, θυμωμένος, κατέβασε τό τουφέκι τού κι' έ-τοιμάστηκε να σπάση τό κεφάλι τού σκυλιού μου.

—“Ε, Χουάν! τού φώναξα. Μή φοβάσαι... Είναι τό σκυλί μου!

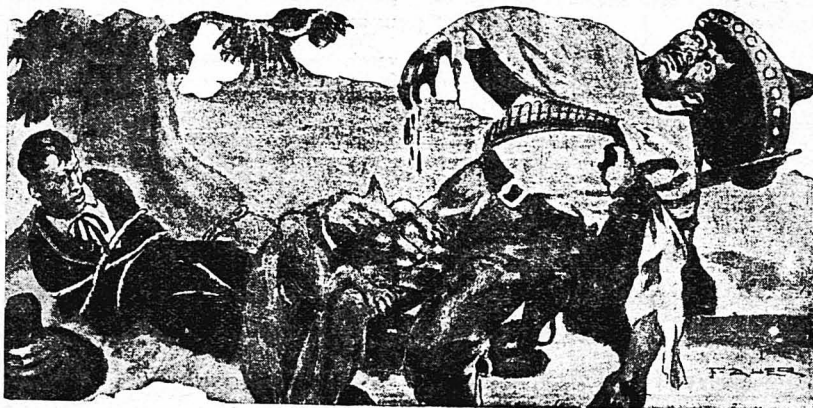
— Δέν μου καίγαται καρφι άν εινε δικό σου ή τού διαβόλου! με άπάντησε θραχνά. Θα τό σκοτώσω, γιατί δέν μου άρέσουνε τά δόντια τού...

“Εκείνη τή στιγμή, θρέθηκα σε δύσκολη θέση. Τί έπρεπε να κάνω; Ν' άφήσω τό ληστή να σκοτώση τό Νέγκρο ή να προ-σπαθήσω να τού σώσω τή ζωή; Μά αν έχανα να τό υπερασπι-σθώ με τά λόγια, δέν κινδύνευε τάχα κι' ή δική μου ή ζωή; Δέν θα με οκόνανε κι' έμένα, ο Χουάν;

“Άξαφνα μιά σκέψη πέρασε σαν άστραπή από τό νού μου και μ' έκανε ν' ανατριχιάσω σύγκορμος. Τί θα γινόταν αν πέθαινε ο Χουάν; Ποιός θα νοιαζόταν πιά για μένα; Δέν θα πέθαινα κι' εγώ από τήν πείνα μες στό δάσος; Ποιός θα έρχόταν να μ' έλευθερώση; Και μήπως θα πρόφτανε; Τά τσακάλια τού δά-σους θα με κομματιάσαν τή νύχτα, έτσι όπως θα μ' έβρισκαν δεμένο, χωρίς φύλακα... “Ωστόσο, δέν διστάσα ούτε στιγμή και φώναξα τό σκυλί μου μ' όλη μου τή δύναμη:

—“Εμπρός, Νέ-γκρο! “Αρπαξέ τον! “Αρπαξέ τον!

Τό σκυλί μου χύ-μηξε σαν λύκος κι' άρπαξε από τό γέ-ρι τόν Χουάν. Τά υυτερα δόντια τού έξέσκισαν άμέσως τις σάρκες τού λη-ποτ. “Ο Χουάν μ' ένα ούρλιασμα έκα-νε με τ' άλλο χέρι να θγάλη τό πιστό-λι τού από τή θήκη τού. “Ο Νέγκρο ό-μως παράτησε τό χέρι τού και τόν άρπαξε τώρα από τό πόδι. “Ο Χουάν μ' ένα σπαραχτικό βογγητό πόνου έ-γειρε πρός τά πίσω

“Ο Νέγκρο τόν άρπαξε από τό πόδι...

κι' έπειτα με μια υπεράνθρωπη προσπάθεια έκανε να πνίξει το σκυλί μου.

-Χουάν, του φώναξα. "Αν θέλεις να σώσης τη ζωή σου, έλα να με λύσης. Το σκυλί μου θα σ' αφήσει ήσυχο, μόλις το προστάξω...

-Ποτέ! ούρλιαξε ο ληστής. Τώρα θα δής πώς θα του τινάξω τα μυαλά στον άέρα!...

Η στιγμή ήταν κρίσιμη.

-Έμπρός, Νέγκρο, άρπαξέ τον! "Άρπαξέ τον!... Ξαναφώναξα.

Το σκυλί μου, μ' ένα πνιγμένο ούρλιασμα λύσσης, άρπαξε τον Χουάν από το λαιμό. Το αίμα του ληστού του τύφλωνε τα μάτια. Ο Χουάν μ' ένα μούγκρισμα θηρίου θρόντησε τ' ανάσκελα καταγής κι' άρχισε να σπαράζει. Ξεφυχούσε...

Ο Νέγκρο τον παράτησε τότε και γύρισε κοντά μου. Το μαύρο τρίχωμά του ήταν κατακόκκινο απ' το αίμα. Τί θα γινόταν τώρα; Θ' απόμεινα έτσι δεμένος και θα πέθαινα της πείνας; Μιά εσφαλμένη ιδέα μ' έκανε ν' ανατριχιάσω από τη χαρά μου. Κυττάξα το σκυλί μου στα έξυθνα μάτια του και του φώναξα:

-Έμπρός, Νέγκρο, γύρισε στη «χαθιέντα»! Σηή «χαθιέντα»!...

Το σκυλί μου στάθηκε μια στιγμή, τέντωσε τ' αυτιά του κι' έπειτα μ' ένα εσφοκικό πήδημα, χάθηκε πίσω από τις θρυονιές...

Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι δικόι μου θρισκόντουσαν στο φέσωτο και μ' έλευθερώναν από τ' ά δεσμό μου. "Όταν αντίκουσαν καταματωμένο το σκυλί μου, κατάλασαν ότι κινδύνευα και διάστηκαν να τ' άκολουθήσουν άρματωμένοι ως τ' όντια...

"Όσο τώρα για τον Χοζέ Ουρμάνια δέν είχε πέσει στέ καστέρι που του είχαν στήσει οι χωροφύλακες. Είχε προφτάσει να ξεγλυστρήσει με τη συμμερία του και να πεοάση τ' ά σύνορα του Μεξικού "Αν ο Νέγκρο λοιπόν δέν μ' έσωνε, θα πέθαινα από την πείνα, δίπλα στο καταματωμένο πτώμα του Χουάν..."

Κι' ο Δόν Άντόνιο, κυττάζοντας στοργικά το σκυλί του, χαμονέλασε ευχαριστημένος σαν άνθρωπος που κατάφερε να βρη στη ζωή του ένα πιστό κι' άφοσιωμένο σύντροφο.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΟΙ ΑΝΤΙΣΑΙΕΠΗΡΙΣΤΑΙ

"Αν σάς κρίνουν καμιά φορά αστήρη, κι' αν σάς θρίσουν άκόμη, δέν πρέπει να τ' πάρετε κατάκαρδα, γιατί...τά ίδια έχουν πάθει κι' οι μεγαλύτεροιστεροι άνθρωποι του κόσμου!

Ο Σαίξπηρ, π.χ., ο ασούγκριτος Σαίξπηρ, ο μέγας Σαίξπηρ, έχει άκούσει τ' άξ άμάξης από πολλούς συμπατριώτες του και ξένους, χωρίς έν τούτους να ύποστη καμιά μείωση τ' ύπέροχο έργο του. Σήμερα όλοι μας θα μπορούσαμε να φωνάξουμε μαζί με τόν Ουγκώ:

«Στά μεγαλοουργήματα του Σαίξπηρ θαυμάζω τ' ό κάθε τι, σάν ένα κτήνος!...»

Πραγματικά δέ, ο συγγραφέας τών «Αθλίων», ύπήρξε ο πιο ένθουσιώδης ύμνητής του μεγάλου Άγγλου τραγικού.

Ο Λαμαρτίνος όμως είχε έντελως αντίθετη γνώμη για τόν συγγραφέα του «Μάκβεθ» απ' τόν σύγχρονό του Ουγκώ. Ο Τούλιος Κλαρείτ άναφέρει ότι ο Λαμαρτίνος είπε μια μέρα στην γυναίκα του:

-Δέν άγαπώ τούς συγγραφείς εκείνους, που δοξαστήκανε, έξαπατήσαντες τ' κοινόν. Ο Σαίξπηρ είναι μια άνητική μεγαλοφυΐα! Για μένα είναι ένας ήλίθιος!

-Ένας ήλίθιος! φώναξε κατάπληκτη ή σύζυγος του Λαμαρτίνου.

-Ναι! Είναι κοινός σαλιμπάγκος, που κάνει θαύματα για τ' ά μικρά παιδιά και για τούς χαζούς. Βροντοφωνώ τη γνώμη μου αυτή και θα την γράψω στον «Αϊδών»! της φώναξε ο Λαμαρτίνος πεισιματωμένος.

Η γυναίκα του Λαμαρτίνου ήταν Άγγλίδα και μόλις άκουσε τ' ά λόγια αυτά του συζύγου της, ξέσπασε σέ λυγμούς... Τ' ά δάκρυα της φαίνεται πώς ήταν ή αίτια που έμπόδισε τόν Λαμαρτίνου ν' ά δημοσιέψη την γνώμη του για τ' ά μεγαλοφυή Βρετανό, κι' έτσι ν' άποφύγη τ' ά ρεζιλίκι που έπαθε άργότερα ο Τολστόϊ, ο όποιος τόλμησε ν' άρνηθη την άξία του Σαίξπηρικού έργου.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κρατάτε τις σκαρκεστές. Τ' ά πάθημα του κόμητος ντέ λά Βαλλέ. Τι κάνει μια όμελέττα. Πύρ έξ ύφρανού! Ο γάμος του Σαρράγι και τ' ά καυστικό άστειο του Κλεμανσώ. Γιατί φυσάει δυνατός άγέρας στην πλατεία Γκέσι. Μια χαριτωμένη ιστορία. Ο Σάιμον κι' ή μητέρα του, κλπ. κλπ.

Ο Ζάκ ντέ λά Βαλλέ, κόμης του Μπαρρώ, σύμβουλος στο Παρλαμεντό τών Παρισίων, έπήγε κάποτε σ' ένα ξενοδοχείο και παρήγγειλεν όμελέττα. "Ένας άθβάς που τόν άκουσε, του έκαμε δριμύτατες παρατηρήσεις, γιατί ήταν Τετάρτη, ήμέρα νηστείας δηλαδή.

-Γι' αυτό και γι' αυτό, έφοβήρσειεν ο άθβάς, ο Θεός θα ρίξη πύρ έξ ύφρανού κάποια μέρα!...

Ο κόμης όμως, μη δίνοντας προσοχή στις κατάρες του άθβά, βιέταξε τόν ξενοδοχο ή τ' ά φτιάση την όμελέττα. Μά κατά σύμπτωση, μόλις έξεσβηρίσθη ή όμελέττα, άρχισαν άστραπάς και βροντές κ' ένας κεραυνός έπεσεν εκεί κοντά... "Όλοι οι παριστάμενοι ώχρίασαν. Μά ο κόμης όμως, άσπρόβρω είπεν άτάραχα:

-Θέο μου, πολλή φασαρία κάνεις για μιά όμελέττα!...

Κ' έπέταξε τ' ά πιάτο με την όμελέττα από τ' ά παράθυρο.

***

"Όλοι θα θυμάστε βέβαια τ' ά στρατηγό Σαρράγι, τόν άρχηγό τού Συμμαχικού στρατού στη Μακεδονία, κατά τόν παγκόσμιο πόλεμο. Ο Σαρράγι καθημερινώς ζητούσεν ένισχύσεις έπ' ό τ' ά Γαλλική Κυβέρνησι για τήν άσφάλεια του Μακεδονικού μετώπου.

Διαρκούντος δέ άκόμα του πολέμου, παντρεύτηκε σέ ήλικία 65 έτών. "Όταν τώμαθεν αυτό ο Κλεμανσώ, πρωθυπουργός τότε, είπε στο ύπουργικό συμβούλιο, με τήν καυστικώτατη ειρωνεία του:

-Τώρα ο Σαρράγι θάχη δυό...μέτωπα να εωλάξη, τ' ά στρατό και τ' ά δικό του!... Στην ήλικία δέ που είναι, κινδυνεύουν και τ' ά δυό!...

***

Σέ μιά τριγωνική μικρή πλατεία της Ρώμης, στην πλατεία Γκέσι, όπου είναι και ή έδρα του άρχηγού του Τάγματος τών Ήσουλτών, φυσάει πάντοτε δυνατός άγέρας. Οι Ρωμαιοί δηγούνται αχετικά τ' ά έξης άμίμητο:

Μιά μέρα, πρό πολλού καιρού, έπέρασεν από τήν πλατεία Γκέσι ο Διάβολος κι' ο Άγέρας που έπήγαιναν παρά.

-Στάσου μια στιγμή, είπεν ο Διάβολος στόν Άγέρα, περίμενε να πάω σ' αυτό έδώ τ' ά σπίτι.

Και μήκη στό σπίτι του άρχηγού τών Ήσουλτών "Από τότε δέν ενασβήηκε, κι' ο Άγέρας, περιμένοντάς τον ως τώρα, κόβει θόλτες στην πλατεία Γκέσι, θυμωμένος, και φυσά σνεπαώς και έξεφυσά!...

***

Ο ύπουργός τών Έξωτερικών της Άγγλίας Τζών Σάιμον άγαπάει πάρα πολύ τη μητέρα του, που είναι τώρα ογδόντα έτών. Της είχε ύποσχεθη, φεύγοντας για τ' ά Γενεύη, για να παραστή στη Διάσκεψη της Κοινωνίας τών Έθνών, πώς θα πεταγόταν να τήν ιδή και να της φιλήση τ' ά χέρι τήν ήμέρα που θα γιόρταζε τήν ογδοηκοστή επέτειο της γεννήσεώς της. Πράγματι, τήν ήμέρα εκείνη έμπήκε σ' ένα αεροπλάνο από τ' ά Γενεύη κ' έφτασε στό Λονδίνο. "Εκεί όμως ύποχρεώθηκε να μείνη, γιατί έπρεπε να έκφρανή στό ραδιόφωνο λόγο και να πληροφορήση τ' ά κοινέ για τ' ά αποτελέσματα της Διασκεψεως.

Μη μπορώντας λοιπόν να πάη να ιδή τη μητέρα του, κάτεφυγε στό έξης τέχνασμα για να της ύποβάλη τ' ά σέθη του. Πριν άρχισα τ' ά λόγο του, είπε τ' ά έξης στό ραδιόφωνο:

-«Άπευθύνομαι προς τούς νέους και π' ός τούς ήλικιωμένους, άπευθύνομαι προς τ' ά μικρά παιδάκι που κοιμάται στην κούνια του, καθώς και στη σεβαστή ν' ά ια κυρία τών ογδόντα χρόνων που μ' άκούει καθισμένη κοντά στό τζάκι της και που δέν έχω καιρό να πάω να της φιλήσω τ' ά χέρι...»

Η μητέρα του, που άκούε πράγματι στό ραδιόφωνο, άνεγνώρισε τ' ά φωνή του γιου της κ' έμεινε ευχαριστημένη.

Handwritten signature or mark.

ΤΑ ΛΑΧΕΙΑ ΜΑΣ

Σιανδήπετε άπόφραση και αν λάθει ή Κυβέρνησι δια τ' ά λαχεία τών έφημερίδων και τών περιοδικών, οι κ. κ. άναγνώσται μας δέν πρέπει ν' άνησυχούν. Τ' ά δώρα του Μεγάλου Λαχείου «Μπουκέτου» - «Οικογενείας», τ' ά αξίως ένος εκατομμυρίου, είναι εις είδη και όχι εις χρήμα. Συνεπώς θα έπιτραπή να δοθώσι. Και αν άπαγορευθού ένως τ' ά χρηματικά δώρα, θα μετατρέφωμεν τ' ά εις χρήμα δώρα τών Έδωβαδισίων Λαχείων «Μπουκέτου» - «Οικογενείας» εις είδη αναλόγου αξίας, κι' έτσι και πάλιν δέν έχετε να χάσετε τίποτε άπολύτως.

Για να λάβετε μέρος στό Μεγάλο Λαχείο «Μπουκέτου» - «Οικογενείας» πρέπει ν' άποκόψετε 19 δελτία του Λαχείου αυτού απ' τ' ά «Μπουκέτο» και 19 απ' τήν «Οικογενείας»